

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
---	--

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאימתי כופין את המטות? משיצא מפתח ביתו, דברי רבי אליעזר.	מאימתי כופין את המטות? משיצא מפתח ביתו אמר להם רבי אליעזר: כפו מטותיכם. וכיון שנסתם הגולל, אמר להם רבי יהושע: כפו מטותיכם. אמרו לו: כבר כפינו על פי זקן.	מאימתי זוקפין את המטות בערב שבת - מן המנחה ולמעלה.	אף על פי כן, אינו יושב עליה עד שתחשך. ולמוצאי שבת, אף על פי שאין לו לישב אלא יום אחד - חוזר וכופה.	הכופה מטתו, לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה. ואפילו יש לו עשר מטות בעשרה מקומות כופה את כולן, ואפילו המשנה אחין ומת אחד - כולן כופין.	ואם היתה מטה המיוחדת לכלים - אין צריך לכפותה.	דרגש - אין צריך לכפותו, אלא זוקפו.	דרגש, מתיר את קרביטיו והוא נופל מאיליו.	מאי דרגש?	עולא:	אמר ליה רבה:	דתנן:	מי איכא מידי דעד האינדא לא אותביניה - והשתא מותבינן ליה?	מאי קושיא? מידי דהוה אאכילה ושתייה, דעד האינדא - לא אוכליניה ולא אשקיניה, השתא - אוכליניה ואשקיניה	אלא, אי קשיא - הא קשיא:	דרגש אינו צריך לכפותו אלא זוקפו	ואי ערסא דגדא - אמאי אינו צריך לכפותו?	הכופה מטתו - לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו כופה,	ומאי קשיא? מידי דהוה אמטה המיוחדת לכלים	אם היתה מטה המיוחדת לכלים - אינו צריך לכפותה	אלא, אי קשיא הא קשיא:	רבן שמעון בן גמליאל:	ואי סלקא דעתך ערסא דגדא - מאי קרביטין אית ליה?	מאי דרגש - ערסא דצלא.	דרגש - סירווגו מתוכו, מטה - סירווגה על גבה.	הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	מטה שנקליטה יוצאין - זוקפה, ודיו.	ישן על גבי כסא, על גבי אודייני גדולה, על גבי קרקע - לא יצא ידי חובתו.	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כז.
מאימתי כופין את המטות? משיצא מפתח ביתו, דברי רבי אליעזר.	מאימתי כופין את המטות? משיצא מפתח ביתו אמר להם רבי אליעזר: כפו מטותיכם. וכיון שנסתם הגולל, אמר להם רבי יהושע: כפו מטותיכם. אמרו לו: כבר כפינו על פי זקן.	מאימתי זוקפין את המטות בערב שבת - מן המנחה ולמעלה.	אף על פי כן, אינו יושב עליה עד שתחשך. ולמוצאי שבת, אף על פי שאין לו לישב אלא יום אחד - חוזר וכופה.	הכופה מטתו, לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו הוא כופה. ואפילו יש לו עשר מטות בעשרה מקומות כופה את כולן, ואפילו המשנה אחין ומת אחד - כולן כופין.	ואם היתה מטה המיוחדת לכלים - אין צריך לכפותה.	דרגש - אין צריך לכפותו, אלא זוקפו.	דרגש, מתיר את קרביטיו והוא נופל מאיליו.	מאי דרגש?	עולא:	אמר ליה רבה:	דתנן:	מי איכא מידי דעד האינדא לא אותביניה - והשתא מותבינן ליה?	מאי קושיא? מידי דהוה אאכילה ושתייה, דעד האינדא - לא אוכליניה ולא אשקיניה, השתא - אוכליניה ואשקיניה	אלא, אי קשיא - הא קשיא:	דרגש אינו צריך לכפותו אלא זוקפו	ואי ערסא דגדא - אמאי אינו צריך לכפותו?	הכופה מטתו - לא מטתו בלבד הוא כופה, אלא כל מטות שיש לו בתוך ביתו כופה,	ומאי קשיא? מידי דהוה אמטה המיוחדת לכלים	אם היתה מטה המיוחדת לכלים - אינו צריך לכפותה	אלא, אי קשיא הא קשיא:	רבן שמעון בן גמליאל:	ואי סלקא דעתך ערסא דגדא - מאי קרביטין אית ליה?	מאי דרגש - ערסא דצלא.	דרגש - סירווגו מתוכו, מטה - סירווגה על גבה.	הלכה כרבן שמעון בן גמליאל	מטה שנקליטה יוצאין - זוקפה, ודיו.	ישן על גבי כסא, על גבי אודייני גדולה, על גבי קרקע - לא יצא ידי חובתו.	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כז.	

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>
--	--

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שלא קיים כפיית המטה.	רבי יוחנן:											כז.
מכבדין ומרביצין בבית האבל, ומדיחין קערות וכוסות וצלוחיות וקיתוניות בבית האבל, ואין מביאין את המוגמר ואת הבשמים לבית האבל.	תנו רבנן:											כז.
איני?												כז.
אין מברכין לא על המוגמר ולא על הבשמים בבית האבל.	והא תני בר קפרא:											כז.
ברוכי הוא דלא מברכין, הא אתוויי - מייתנין												כז.
לא קשיא הא - בבית האבל, הא - בבית המנחמין.												כז.
אין מוליכין לבית האבל לא בטבלא ולא באסקוטלא ולא בקנון, אלא בסלים.												כז.
ואין אומרים ברכת אבלים במועד, אבל עומדין בשורה, ומנחמין, ופטרין את הרבים.												כז.
אין מניחין את המטה ברחוב שלא להרגיל את ההספד.												כז.
ולא של נשים לעולם, מפני הכבוד.												כז.
בראשונה היו מוליכין בבית האבל, עשירים - בקלתות של כסף ושל זהב, ועניים - בסלי נצרים של ערבה קלופה. והיו עניים מתביישים, התקינו שיהו הכל מביאין בסלי נצרים של ערבה קלופה, מפני כבודן של עניים.	תנו רבנן:											כז.
בראשונה היו משקין בבית האבל, עשירים - בזוכית לבנה, ועניים בזוכית צבועה, והיו עניים מתביישין. התקינו שיהו הכל משקין בזוכית צבועה, מפני כבודן של עניים.	תנו רבנן:											כז.
בראשונה היו מגלין פני עשירים ומכסין פני עניים, מפני שהיו מושחרין פניהן מפני בצורתן, והיו עניים מתביישין. התקינו שיהו מכסין פני הכל, מפני כבודן של עניים.												כז.
בראשונה היו מוציאין עשירים בדרגש, ועניים בכליכה, והיו עניים מתביישין, התקינו שיהו הכל מוציאין בכליכה, מפני כבודן של עניים.												כז.
בראשונה היו מניחין את המוגמר תחת חולי מעים מתים, והיו חולי מעים חיים מתביישין, התקינו שיהו מניחין תחת הכל, מפני כבודן של חולי מעים חיים.												כז.
בראשונה היו מטבילין את הכלים על גבי נדות מתות, והיו נדות חיות מתביישות, התקינו שיהו מטבילין על גבי כל הנשים, מפני כבודן של נדות חיות.												כז.
בראשונה מטבילין על גבי זבין מתים, והיו זבין חיים מתביישין. התקינו שיהו מטבילין על גב הכל, מפני כבודן של זבין חיים.												כז.
בראשונה היתה הוצאת המת קשה לקרוביו יותר ממיתתו, עד שהיו קרוביו מניחין אותו ובורחין. עד שבא רבן גמליאל ונהג קלות ראש בעצמו ויצא בכלי פשתן, ונהגו העם אחריו לצאת בכלי פשתן.												כז.
והאידנא נהוג עלמא אפילו בצרדא בר זוזא.	רב פפא:											כז.
אין מניחין את המטה ברחוב.												כז.
אין מועד בפני תלמיד חכם, וכל שכן חנוכה ופורים. והני מילי - בפניו, אבל שלא בפניו - לא.	רב פפא:											כז.
איני?												כז.
והא רב כהנא ספדיה לרב זביד מנהרדעא בפום נהרא												כז.
יום שמועה הוה, וכפניו דמי.	רב פפי:											כז.
הספד על לב, דכתיב (ישעיהו ל"ב) על שדים ספדים, טיפוח - ביד, קילוס - ברגל.	עולא:											כז.
המקלס - לא יקלס בסנדל, אלא במנעל, מפני הסכנה.	תנו רבנן:											כז.
אבל, כיון שניענע ראשו - שוב אין מנחמין רשאין לישב אצלו.	רבי יוחנן:											כז.
הכל חייבין לעמוד מפני נשיא, חוץ מאבל וחולה.	רבי יוחנן:											כז.
לכל אומרים להם שבו חוץ מאבל וחולה.	רבי יוחנן:											כז.

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראייה</p>
---	---

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מ"מא רב: רב יהודה אמר רב: אב"ל, יום ראשון - אסור לאכול לחם משלו, מדאמר ליה רחמנא ליהזקאל (יהזקאל כ"ד) ולחם אנשים לא תאכל.												◊
רבה ורב יוסף מחלפי סעודתייהו להדדי.												○
מת בעיר - כל בני העיר אסורין בעשיית מלאכה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											◊
רב המנונא איקלע לדרומתא, שמע קול שיפורה דשכבא. חזא הנך אינשי דקא עבדי עבדתא ליהוה הנך אנשי בשמתא לא שכבא איכא במתא?	אמר להו: [רב המנונא]											○
אמרו ליה: חבורתא איכא במתא.												○
אי הכי - שריא לכו.	אמר להו: [רב המנונא]											◊
כל המתקשה על מתו יותר מדאי - על מת אחר הוא בוכה.	ואמר רב יהודה אמר רב:											◊
ההיא איתא דהות בשיבבותיה דרב הונא, הוה לה שבעה בני. מת חד מינייהו, הוות קא בכיא ביתרתא עליה.												○
לא תעבדי הכן	שלח לה רב הונא:											◊
לא אשגחה ביה. שלח לה: אי צייתת - מוטב, ואי לא - צבית זוודתא לאידך מית. ומיתו כולהו. לסוף אמר לה: תימוש זוודתא לנפשך, ומיתא.												○
(ירמיהו כ"ב) אל תבכו למת ואל תנדו לו, אל תבכו למת - יותר מדאי ואל תנדו לו - יותר מכשיעור.												◊
הא כיצד?												^
שלשה ימים - לבכי, ושבעה - להספד, ושלשים - לגיהוץ ולתספורת. מכאן ואילך - אמר הקדוש ברוך הוא: אי אתם רחמנים בו יותר ממני.												!
(ירמיהו כב) בכו בכו להלך, אמר רב יהודה: להולך בלא בנימ.	[רב יהודה]											◊
רבי יהושע בן לוי לא אזל לבי אבלא אלא למאן דאזיל בלא בני, דכתיב בכו בכו להלך כי לא ישוב עוד וראה את ארץ מולדתו.	[רבי יהושע בן לוי]											○
זה שעבר עבירה ושנה בה.	רב הונא:											◊
רב הונא לטעמיה												◊
כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו.	דאמר רב הונא:											◊
הותרה לו סלקא דעתך?												?
אלא אימא: נעשית לו כהיתר.												◊
אבל שלשה ימים הראשונים - יראה את עצמו כאילו חרב מונחת לו בין שתי כתיפוי, משלשה עד שבעה - כאילו מונחת לו כנגדו בקרן זוית, מכאן ואילך - כאילו עוברת כנגדו בשוק.	רבי לוי:											◊
ולא של נשים לעולם מפני הכבוד												◊
לא שנו אלא חיה. אבל שאר נשים - מניחין.	נהרדעי:											◊
אפילו שאר הנשים, דכתיב (במדבר כ') ותמת שם מרים ותקבר שם - סמוך למיתה קבורה.	רבי אלעזר:											◊
אף מרים בנשיקה מתה, אתיא שם שם ממש. ומפני מה לא נאמר בה על פי ה' - מפני שגנאי הדבר לאומרו.	ואמר רבי אלעזר:											◊
למה נסמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדומה - לומר לך: מה פרה אדומה מכפרת - אף מיתתן של צדיקים מכפרת.	רבי אמי:											◊
למה נסמכה מיתת אהרן לבגדי כהונה? - מה בגדי כהונה מכפרין - אף מיתתן של צדיקים מכפרת.	רבי אלעזר:											◊
מת פתאום - זו היא מיתה חטופה	תנו רבנן:											◊
חלה יום אחד ומת - זו היא מיתה דחופה.	[ת"ק]											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי חנניא בן גמליאל:										◇
זו היא מיתת מגפה, שנאמר (יהזקאל כ"ד) בן אדם הנני לקח ממך את מחמד עיניך במגפה וכתוב (יהזקאל כ"ד) ואדבר אל העם בבקר ותמת אשתי בערב.											◇
שני ימים ומת - זו היא מיתה דחוייה											◇
שלשה - גערה											◇
ארבעה - נזיפה											◇
חמשה - זו היא מיתת כל אדם.											◇
מאי קרא? - (דברים ל"א) הן קרבו ימך למות, הן - חד, קרבו - תרי, ימים - תרי, הא חמשה. הן חד - שכן בלשון יוני קורין לאחת הן.	רבי חננין:										■
מת בחמשים שנה - זו היא מיתת כרת											◇
חמשים ושנים שנה - זו היא מיתתו של שמואל הרמתי											◇
ששים - זו היא מיתה בידי שמים.											◇
מאי קרא - דכתיב (איוב ה') תבוא בכלה אל-יקבר, בכלה בגימטריא שיתין הוו.	מר זוטרא:										■
שבעים - שיבה											◇
שמונים - גבורות, דכתיב (תהלים צ') ימי שנתינו בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה.											◇
חמשים ועד ששים שנה - זו היא מיתת כרת. והאי דלא חשיב להו - משום כבודו של שמואל הרמתי.	רבה:										◇
רב יוסף, כי הוה בר שיתין עבד להו יומא טבא לרבנן. אמר: נפקי לי מכרת.	[רב יוסף]										○
נהי דנפק ליה מר מכרת דשני, מכרת דיומי מי נפקי מר?	אמר ליה אביי:										?
נקוט לך מיהא פלגא בידך.	אמר ליה: [רב יוסף]										!
רב הונא נח נפשיה פתאום, הוו קא דייגי רבנן.											○
לא שנו אלא שלא הגיע לגבורות, אבל הגיע לגבורות - זו היא מיתת נשיקה.	תנא להו זוגא דמהדייב:										■
חיי, בני ומזוני, לא בזכותא תליא מילתא, אלא במזלא תליא מילתא. דהא רבה ורב חסדא תרויהו רבנן צדיקי הוו, מר מצלי ואתי מיטרא, ומר מצלי ואתי מיטרא. רב חסדא חיה תשעין ותרתין שנין - רבה חיה ארבעין, בי רב חסדא - שיתין הלולי, בי רבה - שיתין תיכלי. בי רב חסדא - סמיא לכלבי ולא מתבעי, בי רבה - נהמא דשערי לאינשי, ולא משתכח.	רבא:										◇
הני תלת מילי בעאי קמי שמיא, תרתי יהבו לי, חדא לא יהבו לי חוכמתיה דרב הונא ועותריה דרב חסדא - ויהבו לי, ענותותיה דרבה בר רב הונא - לא יהבו לי.	ואמר רבא:										◇
רב שעורים אחוה דרבא הוה יתיב קמיה דרבא, חזייה דהוה קא מנמנס.											○
לימא ליה מר דלא לצערן	אמר ליה: [רבא]										○
מר לאו שושביניה הוא?	אמר ליה: [רב שעורים]										○
כיון דאימסר מזלא - לא אשגח בי.	אמר ליה: [רבא]										○
ליתחזי לי מר.	אמר ליה: [רב שעורים]										○
איתחזי ליה.	[רבא]										○
הוה ליה למר צערא?	אמר ליה: [רב שעורים]										○
כי ריבדא דכוסילתא.	אמר ליה: [רבא]										○
רבא הוה יתיב קמיה דרב נחמן, חזייה דקא מנמנס.											○
לימא ליה מר דלא לצערן.	אמר ליה: [רב נחמן]										○
מר לאו אדם חשוב הוא?	אמר ליה: [רבא]										○

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן חשיב, מאן ספין, מאן רקיע?											
	אמר ליה: [רב נחמן]											כת.
	ליתחזי לי מר.											כת.
	איתחזי ליה.											כת.
	אמר ליה: הוה ליה למר צערא?											כת.
	אמר ליה:											כת. ◊
	כמישחל בניתא מחלבא. ואי אמר לי הקדוש ברוך הוא זיל בההוא עלמא כד הוית - לא בעינא, דנפיש ביענותיה.											כת. ◊
	[רבי אלעזר]											כת. ◊
	רבי אלעזר הוה קאכיל תרומה, איתחזי ליה. אמר ליה: תרומה קא אכילנא, ולא קודש איקרין? חלפא ליה שעתא.											כת. ◊
	[רב ששת]											כת. ◊
	רב ששת איתחזי ליה בשוקא, אמר ליה: בשוקא כבהמה? איתא לגבי ביתא.											כת. ◊
	[רב אשי]											כת. ◊
	רב אשי איתחזי ליה בשוקא, אמר ליה: איתרח לי תלתין יומין, ואהדרי לתלמודאי. דאמריתו: אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. ביום תלתין אתא, אמר ליה: מאי כולי האי? - קא דחקא רגליה דבר נתן, ואין מלכות נוגעת בחבירתה אפילו כמלא נימא.											כת. ◊
	[רב חסדא]											כת. ◊
	רב חסדא לא הוה יכיל ליה, דלא הוה שתיק פומיה מגירסא. סליק יתיב בארזא דבי רב, פקע ארזא ושתק ויכיל ליה.											כת. ◊
	[רבי חייא]											כת. ◊
	רבי חייא לא הוה מצי למיקרבא ליה. יומא חד אידמי ליה כעניא, אתא טריף אבבא, אמר ליה: אפיק לי ריפתא. אפיקו ליה. אמר ליה: ולא קא מרחם מר אעניא? אההוא גברא אמאי לא קא מרחם מר? גלי ליה, אחוי ליה שוטא דנורא, אמצי ליה נפשיה.											כת. ◊
כת: מ	[ת"ק]											כת. ■
כת:	רבי ישמעאל:											כת. ■
כת:	הסמוכות למטה מטפחות.											כת. ■
כת:	בראשי חדשים, בחנוכה ובפורים - מענות ומטפחות, בזה וזה - לא מקוננות.											כת. ■
כת:	נקבר המת - לא מענות ולא מטפחות.											כת. ■
כת:	איזהו עינוי - שכולן עונות כאחד, קינה - שאחת מדברת וכולן עונות אחריה, שנאמר (ירמיהו ט')											כת. ◊
כת:	ולמדנה בנתיכם נהי ואשה רעותה קינה.											כת. ■
כת:	אבל לעתיד לבא הוא אומר (ישעיהו כ"ה) בלע המות לנצח ומחה ה' אלהים דמעה מעל כל פנים וגו'.											כת. ■
כת: ג	מאי אמרין?											כת. ^
כת:	ויי לאזלא, ויי לחבילא.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן הכי: ויי לאזלא, ויי לחבילא.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן: גוד גרמא מככא, ונמטי מיא לאנטיכי.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן: עטוף וכסו טורי, דבר רמי ובר רברבי הוא.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן: שייוול אצטלא דמלתא לבר חורין דשלימו זוודיה.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן: רהיט ונפיל אמעברא, ויזופתא יזוף.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן: אחנא תגרי אזבוגי מיבדקו.											כת. ◊
כת:	נשי דשכנציב אמרן: מותא כי מותא, ומרעין - חיבוליא.											כת. ◊
כת:	תניא, היה רבי מאיר אומר: (קהלת ז') טוב ללכת אל בית אבל וגו' עד והחי יתן אל לבו דברים של מיתה, דיספד - יספדוניה, דיקבר - יקברוניה, דיטען - יטענוניה, דידל - ידלוניה.											כת. ◊
כת:	דלא ידל - ידלוניה, דכתיב (משלי כ"ה) כי טוב אמר לך עלה הנה וגו'.											כת. ◊
כת:	תנו רבנן:											כת. ◊
כת:	כשמתו בניו של רבי ישמעאל נכנסו ארבעה זקנים לנחמו: רבי טרפון, ורבי יוסי הגלילי, ורבי אלעזר בן עזריה, ורבי עקיבא.											כת. ◊
כת:	אמר להם רבי טרפון:											כת. ◊
	דעו שחכם גדול הוא, ובקי באגדות, אל יכנס אחד מכם לתוך דברי חבירו.											כת. ◊

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאי דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כ
ואני אחרון.	רבי עקיבא:												כת:
רבו עונותיו, תכפוהו אבלי, הטריה רבותיו פעם ראשונה ושניה.	פתח רבי ישמעאל ואמר:												כת:
(ויקרא י') ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה, והלא דברים קל וחומר: ומה נדב ואביהוא שלא עשו אלא מצוה אחת, דכתיב (ויקרא ט') ויקרבו בני אהרן את הדם אליו - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.	נענה רבי טרפון ואמר:												כת:
(מלכים א' י"ד) וספדו לו כל ישראל וקברו אתו, והלא דברים קל וחומר: ומה אביה בן ירבעם שלא עשה אלא דבר אחד טוב, דכתיב ביה (מלכים א' י"ד) יען נמצא בו דבר טוב - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.	נענה רבי יוסי הגלילי ואמר:												כת:
מאי דבר טוב?													כת:
שביטל משמרתו ועלה לרגל	הד: רבי זירא/רבי חיננא בר פפא]												כת:
שביטל פרדסאות שהושיב ירבעם אביו על הדרכים שלא יעלו ישראל לרגל.	והד: רבי זירא/רבי חיננא בר פפא]												כת:
(ירמיהו ל"ד) בשלום תמות ובמשרפות אבותיך המלכים הראשנים [אשר היו לפניך כן] ישרפו לך, והלא דברים קל וחומר: ומה צדקיהו מלך יהודה, שלא עשה אלא מצוה אחת, שהעלה ירמיה מן הטיט - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.	נענה רבי אלעזר בן עזריה ואמר:												כת:
(זכריה י"ב) ביום ההוא יגדל המספד בירושלים כמספד הדרמון בבקעת מגדון.	נענה רבי עקיבא ואמר:												כת:
אלמלא תרגומיה דהאי קרא לא הוה ידענא מאי קאמר: בעידנא ההוא יסגי מספדא בירושלים כמספדא דאחאב בר עמרי דקטל יתיה הדרמון בר טבריימון, וכמספד דיאשיה בר אמון דקטל יתיה פרעה הגירא בבקעת מגידו	ואמר רב יוסף:												כת:
והלא דברים קל וחומר: ומה אחאב מלך ישראל, שלא עשה אלא דבר אחד טוב, דכתיב (מלכים א' כ"ב) והמלך היה מעמד במרכבה נכה ארם - כך, בניו של רבי ישמעאל - על אחת כמה וכמה.													כת:
כתיב ביה בצדקיהו בשלום תמות וכתיב (ירמיהו ל"ט) ואת עיני צדקיהו עורך	רבא לרבה בר מרי:												כת:
שמת נבוכדנאצר בימיו.	אמר ליה: [רבה בר מרי] הכי אמר רבי יוחנן:												כת:
כתיב ביה ביאשיהו (מלכים ב' כ') לכן הנני אסיפך על אבתך ונאספת אל קברתיך בשלום וכתיב (דברי הימים ב' ל"ה) וירו הירים למלך יאשיהו	רבא לרבה בר מרי:												כת:
שעשאוהו ככברה	ואמר רב יהודה אמר רב:												כת:
שלא חרב בית המקדש בימיו.	אמר ליה: [רבה בר מרי] הכי אמר רבי יוחנן:												כת:
אין מנחמין רשאין לומר דבר עד שיפתח אבל, שנאמר (איוב ג') אחרי כן פתח איוב את פיהו והדר ויען אליפו התימני.	רבי יוחנן:												כת:
מנין לאבל שמיסב בראש - שנאמר (איוב כ"ט) אבחר דרכם ואשב ראש ואשכון כמלך בגדוד כאשר אבלים ינחם.	רבי אבהו:												כת:
ינחם אחריני משמע													כת:
ינחם כתיב.	רב נחמן בר יצחק:												כת:
מהכא: (עמוס ו') וסר מרוח סרוחים, מרוח - נעשה שר לסרוחים.	מר זוטרא:												כת:
מנין לחתן שמיסב בראש - שנאמר (ישעיהו ס"א) כחתן יכהן פאר, מה כהן בראש - אף חתן בראש.	רבי חמא בר חנינא:												כת:
וכהן גופיה מנלן?													כת:
(ויקרא כ"א) וקדשתו - לכל דבר שבקדושה, לפתוח ראשון, ולברך ראשון, וליטול מנה יפה ראשון.	דתנא דבי רבי ישמעאל:												כת:
קשה יציאת נשמה מן הגוף כציפורי בפי הוושט.	רבי חנינא:												כת:
כפטרירי בפי וושט.	רבי יוחנן:												כת:
הנפטר מן המת לא יאמר לו לך לשלום אלא לך בשלום הנפטר מן החי לא יאמר לו לך בשלום, אלא לך לשלום.	רבי לוי בר חיתא:												כת:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
--	--

Talmud Navigator

מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
הנפטר מן המת לא יאמר לו לך לשלום אלא לך בשלום - שנאמר ואתה תבוא אל אבתיך בשלום.											■	■
הנפטר מן החי לא יאמר לו לך בשלום אלא (שמות ד') לך לשלום. שהרי דוד שאמר לאבשלום (שמואל ב' ט"ו) לך בשלום - הלך ונתלה, יתרו שאמר למשה (שמות ד') לך לשלום - הלך והצליח.											■	■
כל היוצא מבית הכנסת לבית המדרש, ומבית המדרש לבית הכנסת - זוכה ומקבל פני שכינה, שנאמר (תהלים פ"ד) ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון.	רבי לוי:											◇
תלמידי חכמים אין להם מנוחה אפילו לעולם הבא, שנאמר ילכו מחיל אל חיל יראה אל אלהים בציון.	רב חייא בר אשי אמר רב:											◇
הדרך עלך ואלו מגלחין וסליקא לה מסכת מועד קטן												